LIBRIS

I

Dominic era plin de viață și zglobiu, gata oricând de acțiune. Într-o zi, simțindu-se mai neastâmpărat decât de obicei, a decis că în cartierul lui se întâmplă prea puține lucruri pentru setea lui de aventură. Așa că n-avea încotro, trebuia să plece spre alte zări.

Era posesorul unei puzderii de pălării pe care îi plăcea să le poarte nu pentru că-i țineau de cald sau îl protejau de soare sau îl apărau de ploaie, ci pentru variatele efecte pe care le produceau: dezinvolt, ultraelegant, solemn ori marțial. Le-a împachetat, împreună cu prețiosul lui piccolo și alte câteva lucruri, și le-a pus pe toate într-o bocceluță măricică pe care-a prins-o de capătul unui băț astfel încât să poată fi cărată ușor pe umăr.

Fiind prea nerăbdător să bată vecinătățile pentru a-și lua rămas-bun de la toată lumea, a scris un anunț și l-a prins într-un cui pe ușa de la intrare: „Dragi prieteni, plec oarecum pe fugă ca să văd lumea largă, așa că n-am timp să-mi iau rămas-bun de la fiecare în parte. Vă îmbrățișez pe toți și vă adulmec drăgăstos. Nu știu când o să mă întorc. Dar de întors, o să mă întorc. Dominic."

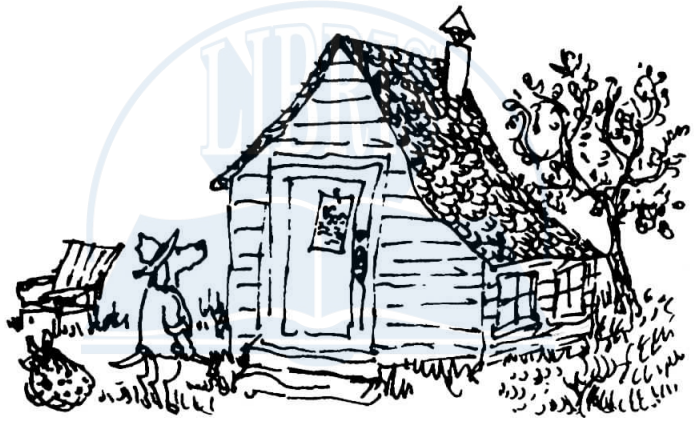

A încuiat ușa, a îngropat cheia și a plecat de acasă să-și caute norocul – altfel spus, așteptând să i se întâmple ce i s-o întâmpla în lumea asta mare și necunoscută.

A apucat-o pe drumul care mergea spre est ca să poată da bineţe răsăritului, dar și căderii nopții. Numai că nu călătorea în linie dreaptă. Abandona tot timpul drumul, apoi se întorcea din nou la el, apoi iar îl abandona, luând urma oricărui miros sau sunet, oricărei privelişti care îi stârnea curiozitatea. Nimic nu scăpa atenției lui pătimașe.

În a doua zi de călătorie, a ajuns la o răscruce de drumuri și s-a întrebat dacă s-o apuce pe drumul care vira la stânga sau pe drumul care-o cotea spre dreapta. Dac-ar fi fost după el, ar fi fost fericit s-o ia pe ambele drumuri în același timp. Dar, cum era imposibil, s-a hotărât să dea cu banul: cap pentru stânga, pajură pentru dreapta. A ieșit

pajura, așa că s-a învârtit în jurul cozii de vreo trei ori și a zbughit-o pe drumul care cotea spre dreapta.

Ceva mai încolo, un miros excepțional i-a ieșit în cale, unul cum nu mai cunoscuse până atunci, și, pornind hotărât în urmărirea lui, la fel cum făcea cu tot ce i se părea promițător, a ajuns la o altă răscruce de drumuri, răscruce în mijlocul căreia trona o vrăjitoare-crocodil, sprijinită într-un baston și având aerul că-l aștepta.

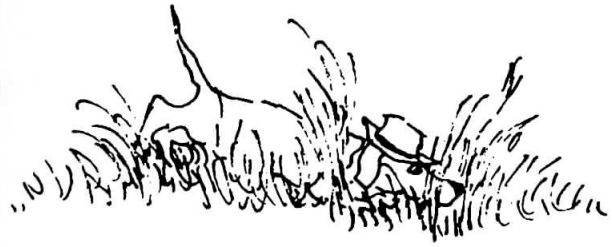

Dominic nu mai văzuse până atunci o vrăjitoare-crocodil. Deși orice miros îi stârnea interesul, nu era foarte sigur că-i plăcea felul în care mirosea ea și, în plus, era de părere că avea mult mai mulți dinți decât ar fi fost nevoie în numele oricărui scop dentar obișnuit.

Cu toate acestea, a salutat-o în stilul lui obișnuit și binedispus:

— Bună dimineața! S-avem cu toții o zi minunată!

— Bună dimineața și ție! i-a răspuns vrăjitoarea. Ai idee încotro mergi?

— Nici vorbă, a zis Dominic și a râs. Merg oriunde m-o duce soarta.

— Și n-ai vrea să știi ce ți-a hărăzit soarta? a întrebat vrăjitoarea, în timp ce-și aranja agale ciucurii șalului. Văd viitorul la fel de limpede precum prezentul și mai limpede chiar decât îmi pot aminti trecutul. Pentru douăzeci și cinci de cenți îți dezvălui ce ți se pregătește în viitorul apropiat – ce te-așteaptă în zilele ce urmează. Pentru jumătate de dolar îți descriu tot anul pe care-l ai în față. Iar pentru un dolar îți pot livra istoricul tău complet, necenzurat, din clipa asta până la final.

Dominic cugetă puțin. Era curios să știe tot ce mișcă, nu încape îndoială, mai ales lucruri care-l priveau pe el

personal, dar prefera totuși să lucreze singur la aceste descoperiri.

— Mă interesează, categoric, care mi-e soarta, a zis el. Totuși, cred că ar fi mult mai amuzant să descopăr ce mi se întâmplă atunci când se întâmplă. Îmi place să fiu luat prin surprindere.

— Ei bine, a răspuns vrăjitoarea, eu știu tot ce urmează să ți se întâmple.

Apoi, remarcând ea că Dominic era neobișnuit de înțelept pentru un câine atât de tânăr, s-a oferit să-i dea o mică informație:

— Sper că nu te superi dacă-ți spun ceva, a zis ea. Drumul ăla care o ia spre dreapta nu duce nicăieri. N-are

niciun strop de magie, nu promite nicio aventură, nicio surpriză, nimic de descoperit sau de care să te minunezi. Nici măcar peisajul n-are vreun haz. Dac-o apuci pe drumul ăsta, o să devii imediat prea introspectiv. O să te-apuce cheful să visezi cu ochii deschiși și să bâțâi din coadă, o să-ți umble mințile aiurea și-o să te ademenească lenea, o să uiți unde ești și ce făceai, o să dormi mai mult decât se cade și, în final, o să fii plictisit ca vai de tine. Mai mult, după o vreme, o să vezi că drumul se înfundă și va trebui să bați tot amarul de drum înapoi, până în locul în care ne aflăm acum, doar că n-o să mai fie un „acum", ci un „mai târziu", jalnic irosit. Drumul celălalt, în schimb, care o ia spre stânga, a zis ea și de data asta ochii ei grei au sclipit, drumul ăsta merge bine unde merge, pentru oricine vrea să meargă undeva, și, crede-mă, dac-o apuci pe el, n-o să ajungi niciodată să te întrebi ce s-ar fi întâmplat dacă îl alegeai pe celălalt. Pe drumul ăsta de care-ți zic, care la început arată la fel, dar e al naibii de diferit, ți se vor întâmpla lucruri la care nu te-ai fi gândit în vecii vecilor – lucruri minunate, incredibile. Pe drumul ăsta, ascultă-mă, scrie „aventură". Cred că știu deja pe ce drum o s-o apuci.

Și, după aceste cuvinte, a zâmbit, etalându-și toți cei optzeci de dinți din dotare.

Dominic s-a precipitat să-și deschidă bocceluța lui mare cu picățele, a scos de acolo niște sardine și i le-a dat

vrăjitoarei care le-a înfulecat cu lăcomie. I-a mulțumit pentru sfatul bun și a pornit-o cu coada-n sus pe drumul care vira la stânga – drumul spre aventură.

II

Drumul aventurii se deschidea în fața lui printr-o pădure umbroasă. De-o parte și de alta, copacii tronau înalți și solemni. Lumina licărea verzuie prin frunziș, ca vitraliile unei biserici. Dominic mergea agale, în tăcere, adulmecând toate miresmele nemaipomenite pe care le emana pădurea, gata oricând să recunoască una nouă, nările fremătându-i de încântare. Simțea miros de pământ jilav, ciuperci, frunze uscate, violete, mentă, molid, lemn

putred, căcăreze de animale, flori de nu-mă-uita și mucegai și se bucura teribil de tot ce-i umplea nările. Miresmele de care era înconjurat veneau spre el ca niște note distincte ori ca niște sunete de percuție ori amestecate de-a valma în tot soiul de armonii uimitoare. Simțindu-se cuprins de inspirație Dominic și-a scos piccolo și a început să cânte. A inventat o melodie pe care-a decis s-o intituleze „Psalmul dulcilor mirosuri".

Tot mergând așa, a ajuns în dreptul unui helesteu. Lăsându-și deoparte piccolo, a pornit în recunoașterea malului năpădit de iarbă. A investigat diverse plante, pietricele și mușuroaie de furnici, apoi s-a așezat pentru a-și lua prânzul în liniște. Nici n-a apucat bine să înfulece

câteva sardine, că suprafața netulburată a helesteului a început să se învârtoșeze și s-a trezit că, în fața lui, un ditamai drac-de-mare îl privea fix, fără să clipească.

— Tu ești Dominic, a spus dracul-de-mare.

Dominic era tot numai ochi și urechi, trepidând de curiozitate.

— Da, sunt Dominic, a mărturisit el. Tu cine ești?

— Nu pot să-ți spun numele meu, a zis dracul-de-mare. Dar am ceva pentru tine. Te-am tot așteptat să treci pe aici să-ți dau asta.

Și a scos din apă o suliță lungă și ascuțită.

— O să ai nevoie de ea, a mai zis. Sulița asta tăioasă te va face invincibil în orice confruntare serioasă. Asta cu condiția s-o mânuiești cum trebuie.

— Cum adică „s-o mânuiești cum trebuie"? a întrebat Dominic, acceptând sulița.

— S-o mânuiești cum trebuie, a răspuns peștele, înseamnă s-o mânuiești cu atâta pricepere, încât să nu te poată întrece nimeni.

— Am înțeles, a zis Dominic. Mulțumesc foarte mult.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, a spus peștele. Nu fac decât să ascult ordinele pe care le-am primit.

După care s-a făcut nevăzut, lăsând în urma lui un rotocol micuț de apă care a dispărut și el într-o clipită.

Dominic nu a ajuns niciodată să afle cine îi dăduse aceste ordine dracului-de-mare. El presupunea că în spatele întregii povești se afla vrăjitoarea.

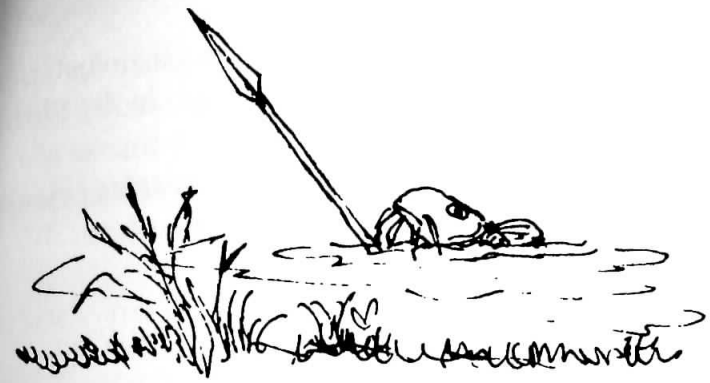

Amintindu-și de pește, s-a simțit vinovat că mâncase cu nonșalanță sardine. Dar i-a trecut repede și s-a apucat să mai înfulece una. A scos bățul de care avea agățată bocceluța și l-a înlocuit cu sulița. Și-a pus pe cap un chipiu al pușcașilor din Infanteria Regală, văzându-și neabătut de călătorie.

N-a trecut mult timp de când o pornise din nou la drum că s-a trezit într-o groapă adâncă, ca dovadă că vrăjitoarea nu greșise când îi spusese c-o să aibă parte din plin de acțiune pe acel drum. Prizonier pe fundul gropii adânci, se uita în sus încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat. Și, ca dovadă că dracul-de-mare nu greșise când îi spusese că o să aibă nevoie de suliță, a zărit deasupra trei fețe mascate care se holbau în jos, la el. Și-a dat seama că acele fețe mascate făceau parte din Gașca Judecata-de-Apoi.

Judecata-de-Apoi jefuia, făcea ravagii, înșela, ataca ființe nevinovate, în special călători, și săvârșea tot felul de fărădelegi și mârșăvii; iar groapa în care căzuse Dominic